

Echo uit Afrika en andere werelddelen

91^e JAARGANG • NUMMER 3
mei - juni 2024
TWEEMAANDELIJKS

Echo uit Afrika en andere werelddelen is een tweemaandelijks missietijdschrift uitgegeven door de
Missiezusters van St. Petrus Claver
Bouillonstraat 4 – 6211 LH Maastricht

Telefoon: 043 – 3212158
ING Bank: NL47 INGB 0001 0415 36

Abonnement € 10,-
Steunabonnement € 15,-

E.mail: info@stpetrusclaver.nl
Web-site: stpetrusclaver.nl

Voor België
Postrekening: BE33 0000 9608 3146
BIC: BPOTBEBIXX

ANBI instelling

Heer,

U kent onze ellende:
We praten met elkaar en
begrijpen elkaar niet.
We maken afspraken en komen
die niet na.
We spreken over vrede en
bereiden ons voor op oorlog.
Toon ons een uitweg.
Stuur uw geest,
om de cirkel van het kwaad te
doorbreken en het aanschijn van
de aarde te vernieuwen.
We vragen dit door Jezus
Christus.

Amen

Pauselijke gebed intenties

Juni 2024:

Voor degenen die hun vaderland ontvluchten Bidde wij dat migranten die oorlog of honger ontvluchten en noodgedwongen reizen vol gevaar en geweld ondernemen, welkom zijn en nieuwe levenskansen vinden in hun gastlanden.

Juli 2024:

Voor de pastorale zorg voor de zieken Bidde wij dat het sacrament van de ziekenzalving de kracht van de Heer schenkt aan degenen die het ontvangen en aan hun naasten, en dat het voor allen steeds meer een zichtbaar teken van barmhartigheid en hoop wordt.

Het evangelie verkondigen in Uruguay

Don Jaroslaw Tomaszewski

Over het algemeen denkt men dat Latijns-Amerika een christelijk continent is; dit is in werkelijkheid niet zo, zoals een missionaris Fidei Donum in Uruguay vertelt.

Vanaf de XVIde eeuw verliep de evangelisatie in Latijns-Amerika, onder het patronaat van de katholieke monarchie van Spanje en Portugal, volgens het principe 'eenheid van kerk en staat'. Het was zo, dat, wanneer een aristocraat van het Spaanse schiereiland buitenlandse bezittingen ontving in de zogezegde 'Nieuwe Wereld', dan bereidde hij zich voor en nam troepen, dienaars

en priesters mee. Hij installeerde deze laatsten in plaatsen met antieke heidense cultuur en besliste dat vanaf dat ogenblik de heidense tempel christelijk moest worden. Op die manier bekeerden de inboorlingen zich massaal tot het christendom, zonder echter een adequate kennis en verinnerlijking van het nieuwe geloof.

Het begin

Vandaag is het Zuid-Amerikaanse katholicisme doordrongen van religieus syncretisme, vooral in Uruguay. Deze kleine staat werd in het begin van de XVIIIde eeuw afgesplitst van het Braziliaans en Argentijns territorium om

Pater Jaroslaw tijdens een H.Mis waar een boot als altaar dient.

Het evangelie verkondigen in Uruguay

Kardinaal Sturla met enkele jongeren

economische redenen op aanraden van de Engelsen, en werd een autonome staat. Helaas, in plaats van het Kruis van Christus, plantten zij in Uruguay het vrijmetselaars gedachtegoed, dat tot vandaag de Uruguayaanse gemeenschap sterk beïnvloedt. Uruguay telt vandaag ongeveer 3,5 miljoen inwoners, waarvan de helft in de hoofdstad Montevideo woont, terwijl het binnenland erg verlaten en weinig bevolkt is.

De situatie vandaag

40% van de bevolking is gedoopt, maar slechts 2% pratkeert het ontvangen geloof. Het land noemt zich uitdrukkelijk leken-staat. Dit impliceert niet alleen dat de officiële instellingen van de katholieke kerk geen erkende plaats hebben in het sociale netwerk, maar vooral

dat de officiële sociale structuren openlijk anti-religieus zijn. Bijvoorbeeld wordt op 25 december niet kerstmis gevierd, maar wel *familiedag*; in plaats van Epifanie, wordt *dag van het strand* gevierd, en terwijl alle christenen van de hele wereld de Goede Week vieren, organiseert, volgens de website van Uruguay, de overheid de *week van het toerisme*. Er zijn maatregelen, die de christelijke cultuur ondermijnen, zoveel meer dat de mentaliteit van het merendeel van de bewoners van dat land is doordrongen van het secularisme. De aartsbisschop van Montevideo, kardinaal Sturla, heeft mij eens gezegd: “je moet begrijpen dat je landgenoot die zich in het diepste van zijn ziel atheïst noemt, altijd een beetje katholiek blijft, terwijl bij een Uruguayaan het tegenoverge-

Het evangelie verkondigen in Uruguay

stelde gebeurt: ook als hij deel uitmaakt van de Kerk, zal hij in het diepste van zijn ziel altijd een beetje atheïst blijven.

De gratuïteit van de missionaire dienstbaarheid

Het moeilijk samenleven tussen het geloof en het strijdbaar secularisme maakt dat het aantal van een parochiegemeenschap van Uruguay klein is en, aangezien er niet veel zijn die het geluk hebben geboren te zijn in een katholieke omgeving, zijn ze meestal samengesteld uit enkele tientallen bekeerde mensen op volwassen leeftijd. Deze moeilijke situatie heeft echter een positief aspect. Vermits de gelovigen gering in aantal zijn, kennen ze elkaar in de gemeenschap goed en dit vergemakkelijkt erg het missionair werk en de catechese en geeft een bijzondere dynamiek. Daar is natuurlijk veel geduld en ook voorzichtigheid voor nodig, om vrucht te dragen, maar bovenal geloof en vertrouwen in God: we moeten leren nederig een stap opzij te zetten en toe te laten dat Hij handelt wanneer en hoe Hij wilt. En God is aan het werk in Uruguay – daar ben ik van overtuigd!

Van hart tot hart

Iedereen die missionaris is geweest in La Plata, waardeert bijzonder de gave van het geloof. Ik herinner mij goed het begin van mijn pastorale opdracht in Minas: bij de eerste mis, waar ik werd ingehuldigd als pastoor, namen drie leden van de parochie deel en de diocesane bisschop, die het decreet van mijn benoeming vertegenwoordigde. Mijn

bezorgdheid was groot. Ik vroeg mij af: “zal het nooit mogelijk zijn om het evangelie van Jezus te preken? Zullen er hier mensen zijn, die geïnteresseerd zijn om het christendom te leren kennen?” Ik bad met aandrang, ik smeekte God om een antwoord. En God zond op mijn weg een uitstekende geestelijke leider in de persoon van Pater Augustinus, een Uruguayaanse priester, waar ik regelmatig contact mee heb. Op een dag vertelde ik hem mijn diepe bekommernis omwille van de afwijzende houding ten opzichte van het christendom en de lege kerken. Ik kreeg een antwoord dat er niet om liegt en dat – daar ben ik van overtuigd – geldt voor de gehele katholieke kerk. Pater Augustinus, nadat hij aandachtig naar mij geluisterd had, keek mij recht in de ogen, en zei ernstig: “Jaro, hier kun je niet massaal evangelizeren. In Uruguay moet het evangelie van Jezus verkondigd worden van mens tot mens, van hart tot hart, zoals Jezus deed bij de ontmoeting van zijn leerlingen, de zieken, de melaatsen, zijn vrienden van Bethanië. Het evangelie kan niet goedkoop verkocht worden: het moet overgebracht worden door een mens die gelooft en zijn eigen geloof oprecht beleeft naar een mens die hoopt een nieuw leven te vinden in het geloof.”

De beroemde Maté Thee ook zeer populair in Uruguay.

Missionarissen danken

Nieuw dak voor de medische post in Mtwango.

Wij willen u van harte bedanken voor uw gift van 3.500 euro voor het nieuwe dak van onze medische post in de Mtwango Parochie welk het voornaamste onderdeel van de renovatie was. Onze lokale bijdrage was 360 euro. Vandaag de dag kan onze medische post weer ten dienste van onze bevolking gebruikt worden zonder problemen.

Wij zijn ook verheugd dat wij u kunnen mededelen dat ons bisdom een nieuwe bisschop heeft nl. Mgr. Eusebius Samwel Kyando. Moge de Almachtige God u allen zegenen,

**Zr. Agnes Fihoma, Mtwango,
Njombe, Tanzania.**

Dankzij uw gift konden we de pas gebouwde nieuwe kapel netjes en waardig aankleden met kerkmeubels, liturgische gewaden en heilige vaten. Uw gift hiervoor was 3.950 euro. Een set kazuifels in vier kleuren, altaar linnen, een processiekruis, kelken, knielstoelen en een altaar. De kapel wordt een aanbiddingskapel en er is plaats voor zo'n 50 personen. De gemeenschap van Sagana is uiterst blij met het eindresultaat en de

Aanbiddingskapel in Sagana.

Missionarissen danken

Plechtige en feestelijk opening van de kapel in Sagana door de bisschop James Wainaina.

lokale bisschop van Muranga, Mgr. James Maria Wainaina, heeft de kapel ingewijd.

**P. Joseph Musito IMC,
Sagana, Kenia.**

Wij zijn zo blij dat wij onze kinderen nu goede leerboeken, in het Frans en in het Creools, kunnen leveren. Wij leven hier in uiterst moeilijke omstandigheden die hoofdzakelijk gevoed worden door onwetendheid en armoede. Goed onderwijs

is een goede weg uit al deze misère, misschien wel de enige! U heeft ons project gefinancierd met 4.000 US Dollar. Daarvan konden wij ook gedeeltelijk het schoolgeld betalen voor kinderen waarvan de ouders niet in staat waren dit te doen. Bijgevoegd vindt u een volledig rapport over alle inkomsten en uitgaven samen met enkele foto's.

**Pater Gimelet Bazile,
Carrefour-Sanon, Jeremie, Haïti.**

Nieuwe schoolboeken voor de kinderen uit Carrefour in Haïti.

Jongeren & missie: Good for nothing

Zuster Johanna Datzreiter

“Kom met mij naar zuster Mary, zij heeft zeker nog plaats voor jou!” Zo trachtte Ruth Nina te overtuigen dat het centrum voor rehabilitatie van vroegere meisjes kind-soldaten in Gbarnga ook voor Nina een goede kans bood, om een nieuw leven te beginnen. Zuster Mary, onze medezuster uit Liberia, bekommerde zich hoofdzakelijk om straatmeisjes. De meesten van hen waren ex-soldaten of vrouwen van rebellen. De twee kenden elkaar uit de oorlogstijd. De twee waren vrouwen geweest van generaals.

Het einde van de oorlog veranderde hun leven totaal. Beiden belandden, zoals zovele anderen, als verwaarloosde straat-meisjes in Gbarnga, de hoofdstad van Bang Country in Liberia.

Hun familie, zover ze konden bereikt worden, toonde zich niet bereid ex-strijdsters van Charles Taylor opnieuw op te nemen. Nina's moeder noemde haar dochter niet meer bij haar naam, omdat zij meende dat Nina nu *'good for nothing'*- 'nergens goed voor' was.

De jarenlange vriendschap tussen beide jonge vrouwen leidde er toe, dat zij tenslotte alle hindernissen konden overwinnen en Nina akkoord ging, bij ons een nieuw leven te starten.

De meesten van de 22 meisjes, die bij ons na de oorlog een opleiding kregen, waren ex-soldaten. Er was ook veel rivaliteit tussen hen wegens de rangorde uit de tijd van de oorlog.

Vrouwen van generaals werden toen natuurlijk bevoorrecht, anderen moesten

voor hen koken en ook de kinderen van de generaals moesten verzorgd worden. Nog anderen moesten levensmiddelen voor de generaals roven en zich nog veel meer laten welgevalven.

Men moet zich voorstellen dat de gemiddelde leeftijd van deze 'generaals' tussen 17 en 22 jaar was. Het leven van de jonge meisjes-soldaten was een brutale schijnwereld. Enerzijds werden zij, op grond van hun rang, door de andere rebellen gerespecteerd, maar zelfs als 'vrouwen van generaals' konden ze geen lichtere straf verwachten dan het vuurpeloton als ze probeerden te deserteren.

Langzaam groeiden deze getraumatiseerde meisjes bij ons in een geordende dagorde. Zij hielpen in onze groentetuin en herwonnen hun mentale kracht door deze fysieke arbeid. Tot onze prioriteit behoorde het bij iedere vrouw haar talenten te identificeren en door een tweejarig trainingsprogramma te ontwikkelen. Zij konden bij ons leren koken, naaien, weven, een mu-

Jongeren & missie: Good for nothing

ziekinstrument kiezen alsook leren lezen en schrijven. Anderzijds konden zij in de tuin werken en leerden ook aandacht te hebben voor hun hygiëne en die van hun kinderen en hen op een goede manier op te voeden. Na twee jaren in onze missiepost, waren de meesten van hen klaar om zelfstandig hun leven te leiden en een beroep uit te oefenen, dat zij bij ons geleerd hadden. Ook 'Nergens goed voor' kon na die twee jaren in onze kookschool het bewijs leveren dat zij toch nog voor iets goed was: Nina werd de beste kokkin in Gbarnga. Zij was er fier op en was blij dat zij bij ons opnieuw met haar echte naam werd aangesproken. Nadat Nina een eigen klein restaurant in de voor naamste straat van Gbarnga had geopend, bemoedigden wij haar, naar haar moeder op zoek te gaan en haar uit te nodigen voor een verzoenings-maal. Dadelijk bereidde Nina een kostelijk eten voor haar moeder. Ook wij zusters waren uitgenodigd en waren getuigen van een wonderbare ontmoeting toen de moeder haar dochter omarmde en haar opnieuw met 'Nina', haar echte naam, aansprak.

**Zuster Johanna Datzreiter
& Marie Czernin**

**Uit het boek 'Kindsoldaten gered'.
(Missio)**

Geschiedenis Liberia

De ex-slaven uit de Verenigde Staten slaagden erin om in 1820 een permanente nederzetting te realiseren aan de kust. Liberia, ging het heten: vrijheid.

De naam van de hoofdstad, Monrovia, was afgeleid van de toenmalige Amerikaanse president, Monroe. Natuurlijk was Liberia niet leeg voordat de migranten uit Amerika arriveerden. De oorspronkelijke bevolking werd gezien als tweederangsburgers en de twee groepen leefden een geïsoleerd bestaan. Die tweedeling bleek in combinatie met slechte economische keuzes van verschillende leiders de ultieme voedingsbodem voor de Liberiaanse Burgeroorlog, die in 1989 begon onder leiding van rebellenleider Charles Taylor. Een gewelddadig, traumatiserend conflict dat in 1999 opgevolgd werd door een tweede burgeroorlog, met honderdduizenden doden als gevolg. In 2003 werden vredesbesprekingen gehouden in de Ghanese hoofdstad Accra. Toenmalig president Taylor trad onder grote druk af. Inmiddels is hij veroordeeld en gevangengezet voor zijn oorlogsmisdaden in buurland Sierra Leone. Vanaf 2006 was Ellen Johnson Sirleaf twee termijnen president van Liberia. Daarmee was zij de eerste vrouwelijke president in Afrika. In 2017 heeft oud-voetballer George Weah het leiderschap van haar overgenomen na democratische verkiezingen.

Zr. Johanna

Uit de Wereldkerk

Passende taal Ivoorkust/ Abidjan –

“Als een priester geworteld is in de cultuur, vindt hij een passende taal om het evangelie te verkondigen, zo dicht mogelijk bij de dagelijkse realiteit van de gelovigen tot wie hij zich richt,” aldus pater Jean-Noël Gossou.

Het thema ‘Geloof en cultuur’ stond altijd in het middelpunt van de belangstelling tijdens de ‘Socioculturele Week’ waarin de seminaristen deelnamen aan een reeks bijeenkomsten.

De training, die ook ging over de oorsprong, het charisma en de taken van de Pauselijke Missiegenootschappen, was bedoeld om de seminaristen ervan bewust te maken hoe belangrijk het is om de missie van het priesterschap te beleven onder de mensen tot wie men als pastor geroepen is. “De priester moet geworteld zijn in het leven van de mensen naar wie hij wordt gezonden en hun geschiedenis en cultuur volledig begrijpen,” legde de nationale di-

recteur van de Pauselijke Missiegenootschappen uit. “De uitdaging voor toekomstige priesters is een cultureel bewustzijn te ontwikkelen dat hen in staat stelt hun priesterleven ten volle te leven in de omgeving waartoe ze geroepen zijn”.

Kennis van de taal is het eerste element waarop men zich moet richten om de cultuur van een volk volledig te begrijpen. “Taal stelt ons in staat om met onze broeders en zusters om te gaan en alle dynamieken en uitwisselingen te beheersen die ons in staat stellen om een vruchtbare inculturatie en een volledig begrip van de sociaal-culturele realiteit waarin we geroepen zijn om het licht van het Evangelie te brengen, mogelijk te maken”, concludeert pater Gossou. (AIF)

Australië - Daidirri

In de Aboriginal gemeenschappen van Australië wordt elke samenkomst, en dus ook kerkelijke ontmoeting, beleefd in een sfeer van relatie met

de naaste die eigen is aan de Aboriginal cultuur: de geest van ‘Daidirri’ (wat ‘diep luisteren’ betekent). Deze houding, die de relatie met elke andere persoon kenmerkt, maakt vruchtbare samenkomsten mogelijk. Ze is de basis van ‘samen wandelen’ en vertegenwoordigt een eigenschap van synodaliteit die altijd al leefde in deze gemeenschappen. Meer specifiek komt Daidirri van de Ngangikurungkurr aboriginal stam, die het gebruikt om te verwijzen naar ‘diep innerlijk luisteren en stil bewustzijn’. Daidirri werd voor het eerst onder de aandacht van alle Australische kerkgemeenschappen gebracht door een Aboriginal katholiek kerkradslid uit Daly River: Miriam Rose Un-gunmerr-Baumann. Zij heeft sindsdien veel gelovigen die geen Aboriginal zijn, geholpen om de Aboriginal cultuur binnen te treden en er hun voordeel mee te doen in de relaties met hun naasten.

Fides

Uit de Wereldkerk

Filippijnen

Laoag
(Agenzia
Fides)

De Heilige Stoel heeft toestemming gegeven voor de opening van het zaligverklaringsproces van een jonge Filippijnse vrouw, Niña Ruiz-Abad (1979-1993), die nu een 'Dienares van God' genoemd kan worden.

Niña Ruiz-Abad werd op 31 oktober 1979 geboren in het Capitol Medical Center in Quezon City als dochter van een advocatenechtbaar, maar haar vader stierf toen ze nog maar drie jaar oud was. Ze groeide op in Quezon City samen met haar zus Mary Anne. Ze ging naar het Child Study Centre van de Universiteit van de Filippijnen in Quezon City en daarna naar de Holy Angels Montessori School in dezelfde stad. Haar moeder verhuisde in april 1988 met haar dochters naar Sarrat om op het ministerie van Justitie te werken. Niña ging naar de middelbare school aan de Mariano Marcos State University in Laoag. Ze was zeer toegewijd aan de eucharistie

en wijdde zich van jongs af aan, aan het verspreiden van rozenkransen, Bijbels, gebedenboeken en heilige afbeeldingen in haar buurt en op school. Een onwankelbaar geloof inspireerde haar, zelfs toen ze de gevolgen van een hartziekte voelde. Toen pater Danny Pajarillaga, een katholieke priester, Niña in 1993 voor het eerst ontmoette, herkende hij meteen dat ze een uniek, spiritueel 'speciaal' kind was. Ze viel op tussen haar leeftijdsgenootjes door haar vurige geloof in de eucharistie en de tijd die ze besteedde aan bidden. Als een echte missionaris-discipel "was ze een wandelend getuigenis van vroomheid en religie, ze was altijd in het wit gekleed en had een rozenkrans om haar nek", herinneren degenen die haar kenden zich. Bij het kind werd op 10-jarige leeftijd hypertrofische cardiomyopathie vastgesteld en het meisje leefde drie jaar lang met de ziekte, altijd met vreugde en diep geloof. "Niña's leven werd gekenmerkt door gebed,

Niña Ruiz-Abad

aanbidding en een intieme relatie met God, Jezus, de Heilige Geest en de Heilige Maagd Maria," aldus bisschop Mayugba. Ze ligt begraven op een openbare begraafplaats in Sarrat en haar graf is vandaag de dag al een bedevaartsoord. "Kinderen en jongeren worden geïnspireerd door het leven van Niña Ruiz-Abad om een leven te leiden dat geworteld is in gebed. Haar verhaal blijft de harten van veel mensen raken. Niña was een voorbeeld van hoe je samen met God obstakels kunt overwinnen," citeert van de Filippijnse bisschoppen-conferentie.

Fides

**Notre-Dame
van Parijs:
'Tempus edax,
homo edacior'**
Victor Hugo

Kinderfeest in Kameroen

Pater Mozes Tam Nkudé

In juni vinden in Batouri de dagen van het Afrikaans kind plaats. Het is een jaarlijks treffen van kleine kinderen uit de parochies van het bisdom Batouri in Kameroen bij het begin van de grote vakantie. In 2023 waren 746 kinderen aanwezig, 56 begeleidsters en begeleiders, 6 kloosterzusters en één pater, 2 parochiepriesters en enkele seminaristen.

Ook de kinderen van onze parochie, parochie Onze-Lieve-Vrouw van de vrede in Gadji, waren aanwezig samen met hun begeleidster zuster Pascaline en pater Mozes Tam Nkudé, die zich op 15 juni 2023 's morgens bij hen gevoegd had. Pater Mozes riep een lijst kinder-rechten af: het leven is kostbaar, een kind is zwak en moet beschermd worden. Het heeft recht op onderwijs. Het moet geschoold worden, jongens zowel als meisjes. Men moet zich tot het uiterste inspannen om het analfabetisme uit te roeien bij hen die niet kunnen lezen of schrijven en zelfs hun eigen naam niet kunnen schrijven. Kinderen hebben recht op bescherming. Alle vormen van geweld moeten vermeden worden. Men moet geweld tegen kinderen vermijden. Verkrachting van ieder persoon is zeer ernstig en nog erger is het, voor een kind. Hij veroordeelde kinderhandel. Hij riep de kinderen op aan hun ouders te melden, wanneer iemand hen lastigvalt, of het in de school te melden. Pater Mozes gaf de kinderen de raad niet met vreemde mensen mee te gaan.

Belangrijk is dat de kinderen op school

Zuster Pascaline en pater Mozes met de kinderen van hun parochie.

goed hun best doen en goede resultaten behalen: hun toekomst hangt daarvan af. Er volgde een soort quiz om de kennis van de kinderen te testen. Hij maakte de kinderen opmerkzaam op de gevaren van drugs, die de hersenen schaden. Conclusie: Het doel van het feest van de Afrikaanse KinderDagen AKD: de kinderen hun rechten bijbrengen. Er werd ook in groepjes gewerkt. Het hoofdthema was: de rechten van het kind. Een tweede thema was: de school en het samenleven.

Door samen te spelen, de liturgie door bepaalde groepen laten organiseren, delen, samen eten, uitwisselen, getuigen, leren, bidden, de Eucharistie samen vieren - zo wordt dit verwezenlijkt. Zo oefent men zich in de school van de liefde, de broederlijkheid, de gemeenschap en de vrede. De school, waar men leert te danken, vergiffenis te geven en te vragen.

Missionaris van het Onbevleete Hart van Maria, Batouri, Kameroen

Het pastorale leven in Buta

Klaar voor vertrek!

Mgr. Jean-Bertin Nadonye Ndongo

Het bisdom Buta is één van de 48 bisdommen in de Democratische Republiek Congo. Het bisdom is afhankelijk van het aartsbisdom Kisangani en maakt deel uit van de bisdomvereniging van Kisangani. Het bisdom bestrijkt een oppervlakte van 72.000 km² en is 350 km van Kisangani verwijderd met slechte wegen en 300 km van Bumba, de grootste haven van de Congostroom, en die weg is ook onberijdbaar: met als resultaat dat het bisdom over land totaal afgesloten is. Vorig jaar in 2023 vierde het bisdom Buta dat het 125 jaar geleden ge-evangeliseerd werd; het telt 23 parochies en meer dan 1.000 kapellen. Er zijn slechts 7 diocesane priesters, 10 missionarissen en 4 priesters Fidei Donum. Vele parochies worden bediend door onopgeleide catechisten omdat er

geen opleidingscentrum in het bisdom is. Het enige dat er was, werd gesloten sinds het vertrek van de Norbertijner missionarissen, die dit bisdom evangeliseerden. Het andere centrum, dat pastorale werkers opleidt gedurende 3 jaar, is in Bunia en kan enkel bereikt worden per vliegtuig: wat dus een hindernis is voor het bisdom Buta, omdat het te ver is van Bunia. Het klein seminarie, dat gesticht en geleid werd door de missionarissen, werd gesloten in 1979. Sindsdien moeten de jonge seminaristen en novicen van Buta zich begeven naar het naburig bisdom Bondo, meer dan 200 km ver: dat is één van de oorzaken van het lage aantal diocesane priesters. Het bisdom is onderverdeeld in 5 dekenaten, het dekenaat Aketi (5 parochies), dekenaat Likati (4 parochies), dekenaat

Het pastorale leven in Buta

Buta (6 parochies), dekenaat Titule (4 parochies) en Zobia (5 parochies). Al deze parochies zijn zeer afgelegen, behalve de parochies in het dekenaat Buta, die alle in de stad Buta liggen. De andere parochies zijn meer dan 120 km ver, en tussenin liggen zeer weinig dorpen, enkel brousse, wat het contact tussen de parochies niet eenvoudiger maakt. Omdat er niet genoeg priesters zijn, zijn sommige parochies al meer dan 15 tot 20 jaar zonder priester en dus ook zonder eucharistievieringen of doopsels of andere sacramenten. Andere parochies zagen hun bisschop niet sinds 23 jaar. Sommige parochies zijn in zeer belabberde toestand, de pastories zijn vervallen, de daken van kerken gebouwd in het verleden met tegels, zijn vol gaten en binnen in het gebouw kan je zonder veel moeite de

hemel zien. In het regenseizoen zien de pastoor en de parochianen veel af om droog te blijven, wanneer plots, tijdens de H.Mis, de regen neerstort. Als de regenbui begint vóór de Mis, kun je de H.Mis niet vieren omdat je onmogelijk daar kunt blijven. Alles verandert in een modderstroom. Zelfs het dak van de Sint Jozef kathedraal in Buta moet volledig hersteld worden.

Het bisdom Buta heeft zelfs geen woning voor de bisschop. Sinds de oprichting van het bisdom tot vandaag, overnacht de bisschop in het parochiaal rectoraat van de kathedraal, samen met de priesters en de parochiepriester, wat verwarring van functies met zich meebrengt. Vorig jaar startte de apostolische administrator de bouw van een bisschopshuis, maar het is nog niet voltooid.

Bisschop achterop

Het pastorale leven in Buta

Buta stad heeft slechts 2 parochies in dit uitgestrekt stadscentrum, met grote afstand tussen de twee parochies. Wij hebben recent 3 parochies opgericht, maar er is een groot probleem wat betreft de bouw van pastories en kerken. De christenen zijn blij dat de afstanden verkleind zijn, want sommige katholieke christenen waren gewoon naar de protestanten of naar andere evangelische sekten te gaan, omdat ze dicht bij hun huis waren.

Om een definitieve oplossing te vinden voor het probleem van gebrek aan roepingen, heeft de apostolische administrator in november 2021 een voorbereidend (propedeutica) groot seminarie opgericht, en nu na twee jaar, zijn we blij dat we 5 seminaristen naar Kisan-gani kunnen sturen voor het eerste jaar filosofie en gaan 8 jonge mannen naar het jaar propedeutica. Dit is reeds een teken van hoop op heropleving in het bisdom Buta.

Verval alom – de bevolking is zeer arm en niet in staat de gebouwen achtergelaten door de missionarissen in stand te houden

Voor de pastorale bezoeken van de apostolische administrator twee- of driemaal per jaar is reizen altijd zeer moeilijk. Om te reizen gebruikt hij de wagen van de zusters omdat het bisdom geen auto heeft. Soms doet hij 400 km met de auto, en dan verder per motorfiets naar de volgende parochies: Pesana, Ibembo, Ganga, Ngay, Zobia,

Een motor is bijna het enige geschikte vervoersmiddel.

Het pastorale leven in Buta

Dorumo, Balele en Nyampu. Al deze parochies moeten bezocht worden per motorfiets over zeer slechte wegen en soms zijn er zelfs geen wegen, enkel paden. Deze parochies worden bediend door catechisten omdat het priester-aantal zeer laag is. De leefomstandigheden zijn zeer arm omdat de pastories in puin vervallen zijn sinds verschillende jaren.

Het verval van de infrastructuur heeft een grote impact op het leven van de christenen en de mensen in het algemeen. Zien dat alles ineens valt en machteloos de afbrokkelende infrastructuur van bisdom en parochie meemaken, ontmoedigt de christenen. Zij zijn ook

zeer arm, niet in staat de grote gebouwen, achtergelaten door de missionarissen, te kunnen in stand houden. De laatste twee jaar is zeker inspanning geleverd door de samenkomst in het bisdom van delegaties pastorale werkers: deze duurde vijf dagen. Zij bespraken als dringend: herstellen van de Sint Camillus de Lellis kapel van Buta, die sinds enkele jaren verlaten was; de bouw van het bisschopshuis; canoniek oprichten van nieuwe parochies; opstellen van een strategisch pastoraal plan voor de ontwikkeling van het bisdom Buta; het canoniek oprichten van het seminarie voor propedeutica en de renovatie van het bijhorend seminariehuis; motorfietsen voor de diocesane

Het pastorale leven in Buta

Een schooltje.

herstel en bouw van pastories en kerken en zoveel meer.

Te midden van deze reusachtige moeilijkheden is gebed uiterst belangrijk zodat de Heer arbeiders zendt voor de oogst.

priesters en de missionarissen. Daarnaast zijn de enorme uitdagingen verder: opleiding van pastorale leiders,

Bisschop van het bisdom Lolo en apostolisch administrator van Buta.

Het schooltje vanbuiten gezien.

Noden & aanvragen

Wij vragen uw steun voor de bouw van een huis voor de Broeders van Liefde. Zij zorgen voor de gehandicapte kinderen die te kampen hebben met lichte geestelijke handicaps.

Het is erg belangrijk dat de broeders een vaste woonplaats hebben in ons bisdom in de buurt van hun Dag Centrum voor deze kinderen. Het is het enige centrum in Tabora van deze aard voor de licht geestelijk gehandicapten. Dit centrum bestaat al sinds 2017. De afstand die de broeders nu moeten afleggen is 15 kilometer. U begrijpt dat een huis in de buurt veel voordelen heeft. De broeders leven een werkelijk zeer evangelisch leven in alle eenvoud. Op bijgaande foto's ziet u dat we al begonnen zijn met de bouw. De belangrijke fase van het dak is bereikt. Dit is tevens ook één van de moeilijkere en duurdere etappes. Maar mede met uw hulp hopen wij dit project tot een goed einde te kunnen brengen.

Ik beveel het bouwproject van harte bij u aan. De totale kosten voor de eindfase zijn beraamd op 7.450 euro. 950 euro hebben we zelf bij elkaar kunnen krijgen, ontbreken nog 6.500 euro. Mogen wij die aan u vragen?

Mgr. Paul Ruzoka, aartsbisschop van Tabora, Tanzania.

Br. Liberatus Kija, 'Brothers of Charity', Directeur van het Dag- Zorg- Centrum te Malolo, Tabora, Tanzania

Het nieuwe klooster voor de broeders is bijna klaar.

'Wie een nood ziet en wacht tot hij om hulp gevraagd wordt, is even slecht als die hulp weigert.'

Dante Alighieri

In mei 2024 vieren we:

1. H. Jozef Arbeider,
Hoogfeest
5. Bevrijdingsdag
9. Hemelvaart van de Heer
19. Pinksteren
20. Tweede Pinksterdag
26. H. Ursula Ledóchowska;
zus van onze zalige Maria
Theresia

In juni 2024 vieren we:

2. Sacramentdag
7. H. Hart
8. Onbevlekt Hart van Maria
24. Geboorte van
H. Johannes de Doper
29. H.H. Petrus en Paulus

Gebedsverhoringen Zalige Maria Theresia Ledóchowska:

Gift uit dankbaarheid
voor verhoord gebed, € 50,-

H.D

Bij de voorpagina:
Vrouw uit Boerkina Faso, foto © Archief SSPC

Bij de achterpagina:
Zr. Veronica Ogbata uit Nigeria, foto © Archief SSPC

Laat ons bidden voor onze overledenen

????????????????????

Zr. Veronica Ogbata
uit Nigeria

*'Ben altijd
vrolijk,
God helpt
verder'*

Gedachte \ Zalige
Maria Theresia